

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
נשא
י"א סיון שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 17

יזכא על יצי אנסדות היכל הקודש הרסלם

להתלוצץ.

לצערנו זו המציאות: נדיר מאד שבמשפחה עם הורים, אחים וגיסים, סועדים יחד סעודת שבת ולא ידברו על אנשים אחרים, מדברים על דא ועל הא ובאמצע השיחה עולים שמות של אנשים, זו מידה מגונה ביותר, מדוע אי אפשר ליהנות יחדיו בלי לדבר על אנשים?! יש מספיק נושאים על מה לדבר, יכולים לדבר על כל מה שלא קשור לאנשים אחרים, יכולים לדבר סתם על החדשות וכדומה דאמירן בעלמא, בלי להזכיר שמות של אנשים.

<<<

שבת קודש פרשת אהרי-קדושים, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בוויילאמסבורג יע"א; בבוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור ב'ספורי מעשיות', מעשה ט, מחכם ותם.

לפני שראש הישיבה שליט"א התחיל לספר אמר: רבינו מלמד בסיפור זה דרך איך כל אדם יכול לזכות לחיים רגועים ונעימים.

ממשיך ומספר רבינו הקדוש:

וַאֲצֵל הָעוֹלָם הָיָה לְלֵעָג, וְהַשִּׁיגוּ תֵּאוֹתָם בּוֹ, שְׂמֵצָאוּ מִמִּי לְהַתְּלוֹצֵץ בְּרִצּוֹנָם, כִּי הָיָה נִדְמָה לְמִשְׁנַעַ. וְהָיוּ בָּאִים בְּנֵי-אָדָם, וְהַתְּחִילוּ בְּכֹנֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּשִׁבְלִי

פינת החינוך

מתוך הקונטרס "היהדות היא יפה"

שאלה: מה עושים עם ילדה שכל היום עייפה?

תשובה: את אותה שאלה היה לי בקריה, 'קרית ברסלב' - ליברטי, ילדה ישנה כל היום בכיתה, בתחילה חשבתי שהילדה לא ישנה מספיק בבית או כתבתי מכתב לאביה שביתו ישנה מאוד הרבה בכיתה [1], היא נרדמת בכל יום בזמן השיעור, אולי היא לא ישנה מספיק בבית, אבל האבא ענה לי שבבית היא ישנה שנים עשרה שעות שלמות, אז אמרתי לו שיקח אותה לרופא שיבדוק אם לא חסרים לה ויטמינים. אבל כל זמן שהילדה לא מפריעה למהלך הכיתה אסור להציק לה, צריך לתת לה לישון, אך צריך לדבר עם ההורים שיראו שהיא תלך לישון בזמן, כל זמן שילדה לא מפריעה למהלך הכיתה לא צריכים להפריע לה, אך צריך לדבר עם ההורים שיבדקו אם הכל מסודר עם ביתם, ואם ההורים מתעלמים צריך עוד הפעם לדבר איתם יפה.

אנחנו יכולים לקבל תלמידה לבית הספר רק אם ההורים רוצים לשתף פעולה, אבל אם ההורים רוצים להשאיר את ילדם הפקר אז

מספיק? אולי היא צריכה יותר לישון, או אולי חסרים לה מינרלים, זה חשוב שתבדק זאת כי חבל שהיא לא תהיה רעננה.

לא מכאיבים לה בכיתה על זה, שומרים מאד לא להכאיב לה בענין. אני אמרתי למורות שיתנו לה לישון, כי היא לא מפריעה, היא ילדה יקרה.

[2] בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת נח, א' דראש חודש מר-חשוון, שנת תשפ"א לכבוד... יקרי, נרו יאיר.

מה שלומך? מה קורה? פעם היית כותב לי על הסיומים שלך, והייתי מחיה את עצמי מאד.

דרישת שלום מהילדות שלך, הן מאירות ויקרות; חבל שהן יתרגלו לצפות בסרטים, הן מספרות בבית הספר שהן צופות בסרטים בטאבלט שלהן וכו'. הן הרי נשמות כאלו יקרות לבביות ורכות; אולי עכשיו יותר קל להשתיק אותן עם זה, שהן לא ינדנדו, אבל מה יהיה כשהן יתבגרו? אז כבר לא יוכלו לקחת מהן את זה.

אני כותב לך רק כי אני מחפש את טובתך.

אנחנו לא יכולים לקבל את הילד שלהם. הבת שלי סיפרה לי, בנות ממשפחה מסויימת לא מפסיקות לדבר בבית הספר שהן מסתכלות בטאבלט וכו', אז כתבתי מכתב [2] לאבי המשפחה: "חבל שהן יתרגלו לראות סרטים, כעת אולי זה יותר קל להשתיק אותן עם זה, שהן לא ינדנדו, אבל מה יהיה כשהן יתבגרו? אז כבר לא יוכלו לקחת את זה מהן", אני לא שמעתי ממנו שום תגובה, אני לא יודע מדוע, או שהוא נפגע ממני והוא לא יגיע יותר לישיבה ובעוד חצי שנה הוא יוציא את ילדיו מפה או שהוא יקלוט איזה עוולה הוא עושה בזה שהוא מראה להם סרטים לילדים והוא יתקן את זה, הוא יפסיק לעשות זאת. כשאני כותב מכתב למישהו אני לא מרוויח מזה כלום, אני רוצה רק את טובת השני, שהוא יצליח עם ילדיו.

[1] בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת וזאת הברכה, י"ג תשרי, שנת תשפ"א לפרט קטן לכבוד... נרו יאיר.

דרישת שלום מילדיך היקרים, הם מוסיפים הרבה מאד למוסדות.

בתך... תחיה ילדה מאד יקרה, אבל היא ישנה הרבה מאד בכיתה, ממש כל יום היא נרדמת בשעת הלימוד. אולי היא לא ישנה

וְהָיָה אוֹתוֹ הַתָּם אוֹמְרִי: רַק בְּלִי לִיצְנֹת!
וְתִכְּף שֶׁהֵשִׁיבוּ לִי בְּלִי לִיצְנֹת, קִבֵּל דְּבָרֵיהֶם
וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמָּם, כִּי יוֹתֵר לֹא הָיָה רוּצָה
לְהַעֲמִיק לְחֹשֶׁב חֲכָמוֹת, שְׁגָם זֶה בְּעֵצְמוֹ
לִיצְנֹת, כִּי הָיָה אִישׁ תָּם.

רבינו מלמד אותנו בסיפורו, שאדם לא יתייחס למה 'שההוא אומר עלי', כמו שהתם חי חיים טובים ונעימים מאד, ולא הפריע לו מה אנשים אומרים עליו, ומה שאנשים מתלוצצים מאחורי גבו, התם דיבר עם כולם בשווה, וכשהתחילו לעשות צחוק ממנו הוא אמר: "רק בלי לצנות!" ואחר כך הוא המשיך לשוחח איתם.

וכשהיה רואה, שפונתם לליצנות, היה אומר: מה יהיה פשתהיה חכם ממני? הלא אזי תהיה שוטה, כי מה אני נחשב?! וכשתהיה חכם ממני, אדרבא, אזי תהיה שוטה! (כל זה היה דרכי התם. ועתה נחזור לענין ראשון).

בתוך כך נעשה רעש, שהחכם הנ"ל נוסע ובא לכאן בגדלה וחכמה גדולה. ורץ התם גם-כן לקראתו בשמחה גדולה, והיה אומר לאשתו: הן לי מהר היופא; אלך לקראת חברי ידידי לראותו. ונתנה לו הפעלין, והיה רץ לקראתו. והחכם היה נוסע בעגלות-עב בגדלה. ובא לקראתו התם הזה והיה שואל בשלומו באהבה, בשמחה: אחי חביבי! מה אתה עושה? ברוך המקום שהביאך, ואני זוכה לראותך! והחכם הנ"ל גם כל העולם היה בעיניו פלא, כנ"ל, מכל-שכן איש כזה, שנדמה למשגע, אך אף-על-פי-כן, מחמת אהבת נעורים הגדולה שהיה ביניהם היה מקרבו, ונסע עמו לתוך העיר.

והשני בעלי-בתים הנ"ל, אביהם של אלו השני בנים, מתו בתוך אותו הזמן שהיה החכם משויטט במדינות, ונשארו הבתים שלהם. והתם, שהיה במקומו, נכנס לבית אביו וירשו, והחכם, שהיה במדינות,

לא היה מי לקבל הבית, ונעשה פלה ואבוד בית החכם, ולא נשאר ממנו כלום, ולא היה להחכם מקום לפנס בו כבואו. ונסע לתוך אכסניא אחת, והיה לו שם יסורים, כי לא היתה האכסניא פרצונו. והתם הנ"ל מצא לו עתה עבדא חדשה, והיה רץ ובא בכל פעם מביתו להחכם באהבה, בשמחה, והיה רואה, שיש לו יסורין מהאכסניא ואמר התם להחכם: אחי, עזל לביתי ותעמד אצלי, ואני אקבץ כל מה שיש לי בקמץ אחד, וכל ביתי, הכל לפניך פרצונך. וישר בעיני החכם, ונכנס לביתו ועמד אצלו.

לומר תודה

פה רואים כמה תעה החכם על ידי חוכמתו, בתחילה כשהוא יצא לעולם והוא נסע עם ה'סוחרים' לווארשא, רבינו מספר, שכשהוא פרש מהם ונעשה 'משרת', הוא קודם כל הלך לסוחרים שהביאו אותו והודה להם שהביאו אותו הנה, אבל היום כשהוא כבר חזר מהיותו ברחבי העולם, הוא למד כבר את כל סוגי החוכמות וכו', וקרה שלא היה לו היכן להתאכסן, וחברו התם קיבלו כל כך יפה במסירות נפש, ונתן לנו את דירתו הפרטית בשבילו, פה רבינו כבר לא אומר שהוא הודה לתם, כבר לא היה נאה לו להודות, כי עכשיו הוא כבר אחז מעצמו מאוד, בחושבו שמגיע לו כל העולם.

ולא רקזה מה שקרה לו, בהמשך הסיפור רואים שהוא התלוצץ מהתם, באומרו אליו: "וכי מה אתה?! איש משוגע!" - רואים כאן מה קורה עם אדם שהולך אחרי חוכמתו, כבר לא נאה לו להודות לאדם שעושה לו טובה, הוא אוהז כבר שמגיע לו את כל העולם ברוב חוכמתו הגדולה, והרי התם מסר את נפשו בשבילך, הוא הלך לגור בחניה והכל בשביל שיהיה לך דירה לגור ולהיות שמח, אבל אוהז שהוא לא צריך כבר להודות לאף אחד, כי הכל ממילא

מגיע לו...

אף אחד לא חייב לי כלום

אדם צריך לזכור: 'אף אחד לא חייב לי כלום', וכך נהיים אדם מאושר. לפני שנים כשהייתי מלמד במוסד אחר, כל שנה היינו בקעמפ בקיץ, שנה אחת היו הגגות של בקתות מחוררים, ואיפה שרק היה חור בגג טפטף משם מים, והיו צריכים להניח קערות ומגבות בכל מקום שהמים יטפטפו שם, אבל לא התלוננתי על זה, ואמרתי כל הזמן: 'ברוך השם שאני מקבל פה בקתה בחינם, אני שמח ומאושר', אבל אחרים מהצוות כל הזמן התלוננו כמה גרועות הבקתות וכו', ומהנהלה היו עונים להם: 'תראו שזה לא כל כך גורא, כי הוא (הם הצביעו עלי) לא מתלונן בכלל!' ולמעשה כמה מהצוות איבדו את המשרה שלהם בעקבות זה שהם התלוננו כל הזמן, לעומת זאת אחד שלא מתלונן - כולם מרוצים ממנו.

אנשים אוהבים אדם שמח, אדם חיובי, אחד שהוא שמח ובמצב רוח טוב תמיד, כל אחד רוצה לעמוד ליד אדם כזה ורוצה לבלות איתו, תסתכל סביבך בבית המדרש ותראה, ליד מי תמיד עומדים האנשים? עם מי אנשים אוהבים לדבר? עם האנשים ששמחים ובמצב רוח טוב ומאדם ממורמר כולם מחפשים להתרחק.

אדם שחי עם זה 'שאף אחד לא חייב לי כלום', - לאדם כזה יש חיים מתוקים, לצערנו רואים אברכים שכועסים על ההורים, מה זה שלילד הגדול הם נתנו דירה, ולשני עוד עזרו קצת לקנות דירה ולי הם לא נותנים כלום?!', אבא שלך חייב לך משהו? אתה חייב, אתה חייב את חייך לאבא ואמא שלך! אם אביך רוצה לתת לך דירה תגיד לו: "אבא, תודה רבה", ואם הוא לא רוצה לתת לך, לא קרה כלום.

ואברכים אחרים מסתובבים עם שנאה על החם והחמות, מה זה שלגיס המבוגר

כן נתנו דירה, לגיס אחר הם קנו עגלה חדשה, ולי הם לא קנו כלום?!'; חמיך וחמותך חייבים לך משהו? אתה חייב להם את כל חייך שהם נתנו לך את בתם! אם הם נתנו לך עגלה תודה להם: "תודה רבה חמי וחמותי שנתתם לי עגלה", ואם לא אז גם לא קרה כלום.

שלא לדבר עוד כשזה מגיע לאישה; ביקשת מאשתך להכין מאכל מסוים וכדומה, ואתה מגיע הביתה וזה לא מוכן, מה אתה צועק עליה? היא לא חייבת לך כלום, כך חי התם, בידיעה 'שאף אחד לא חייב לי כלום', לכן הוא היה תמיד מרוצה ושמח.

רבינו אמר (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן כה) שפעם ביום יכולים לשבור את הלב ולהתבודד לפניו יתברך, אבל במשך כל היום צריכים להיות מאד בשמחה. אנשים חושבים שכמה שאדם יותר בוכה הוא צדיק יותר גדול, כמה שאדם עצוב יותר, הוא יותר יהודי כשר, אבל אומר רבינו בדיוק להיפך, שכמה שיותר שמחים - נהיים יותר כשרים.

בשנים האחרונות נהייתה אופנה שמחפשים לבכות כמה שיותר, לדוגמה בחתונות וכדומה, במקום לשמח את החתן והכלה - גורמים לציבור לבכות, אין לזה שום קשר עם השם יתברך, נשים נתפסות לזה הכי חזק, כי הן אוהבות להתרגש.

והחכם היה מלא יסורים תמיד, פי הניח שם, שהוא חכם מפלג ואמן ודאקטיר גדול מאד. והיה בא שר אחר, וצוה לו, שיעשה לו טבעת של זהב. ועשה לו טבעת נפלא מאד, וחקק שם ציורים בדרכים נפלאים מאד, וחקק שם אילן, שהיה נפלא מאד. ובא השר, ולא ישר בעיניו כלל הטבעת, והיה לו יסורים גדולים מאד, פי היה יודע בעצמו, שאלו היה הטבעת עם האילן הזה בשפאניא, היה חשוב ונפלא מאד.

עוד דבר רואים כאן בסיפור, שהחכם

ועל הפעמים הבודדות שהוא נכשל, לכן
היה לחכם יסורים רבים תמיד.

חיים של שלש קצוות

אבל התם חי בדיוק להיפך, כל דבר
שהוא עשה היה עם שלש קצוות, רבינו
נותן את הדוגמה של נעל, אבל כך היה
בכל דבר, לדוגמה, כשהוא עשה שולחן,
זה בוודאי לא הצליח, זה היה מתנודד
כל הזמן, וכשהוא בנה כיסא לא יכלו
לשבת על זה וכדומה. ועדיין הוא לא
נהיה ממורמר מזה, רק היה לו מזה
תענוג גדול, כמו שהוא היה מתפאר עם
נעליו: "כמה יפה ונפלא המנעל הזה!
כמה מתוק המנעל הזה! כמה מנעל של
דבש וסוכר המנעל הזה".

כשרבינו סיים לספר את הסיפור הוא
אמר: "וכשהתפילה היא לא כמו שצריך,
זה נעל עם שלשה קצוות", רבינו אומר
לנו שכל הסיפור מדובר גם על 'רוחניות';
אדם מתבונן בעצמו 'איך אני ברוחניות?
ההוא לומד יותר ממני, ההוא מתפלל
יותר טוב ממני, הלימוד והתפילה שלי
הם עם שלש קצוות...' - האדם צריך
להתחזק ולא להישבר מזה שאנשים
אחרים מצליחים יותר ממנו, צריכים
לזכור: 'זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי,
ועוד למה לנו לדבר מאחרים!' ההוא
לומד - אני גם לומד, אני לומד קצת
משניות, אני אומר שניים מקרא ואחד
תרגום כל שבוע, ההוא מתפלל - אני
גם מתפלל, אני מתפלל שחרית, מנחה
וערבית, אני מה שאני, והוא מה שהוא.

אם מסתכלים מה קורה אצל אחרים
מתחילים לקנא, חושבים אצל ההוא
הולך יותר טוב, ההוא יותר מצליח,
ההוא הצליח יותר בחיי הנישואין... וכו',
אבל אם תתבונן היטב בחיינו כבר תראה
שאינן במה לקנא בכלל.

יעזור השם שנציית לרבינו ויהיה לנו
חיים יפים, אמן

לא התחתן אף פעם, כמו שרבינו מספר
מקודם שהחכם חשב בתחילה להתחתן,
אבל למעשה הוא החליט לחזור לביתו
כי אם הוא יתחתן פה מי ידע מה נעשה
ממנו? לכן הוא לא התחתן, [יכול להיות
שבהמשך הוא התחתן, אבל בכל הזמן
שהיה הסיפור בוודאי הוא לא התחתן],
והכל מהסיבה האחת שגרמה לו לכל
הייסורים, שחשב כל הזמן מה יאמרו
עלי האנשים, האם הם יראו את מעלותי
וגדולתי.

וְכֵן פְּעַם אֶחָד בָּא שֵׁר גָּדוֹל וְהָבִיא אֶבֶן
טוֹב יָקָר, שָׁבָא מִמֶּרְחֻקִים, וְהָבִיא לוֹ עוֹד
אֶבֶן טוֹב עִם צִיּוֹר, וְצִוָּה לוֹ, שְׂצִיּוֹר כְּצִיּוֹר
הַזֶּה עַל הָאֶבֶן טוֹב שֶׁהָבִיא. וְצִיּוֹר מִמֶּשֶׁ
כְּאוֹתוֹ הַצִּיּוֹר, רַק שִׁשְׁנָה בְּדָבָר אֶחָד, שֶׁלֹּא
הָיָה שׁוֹם אָדָם מִבֵּין עַל זֶה, רַק הוּא לְבַדּוֹ.
וּבָא הַשֵּׁר וְקָבַל הָאֶבֶן טוֹב, וַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו.
וְהָיָה לוֹ לְהַחֲכֵם הַזֶּה יְסוּרִים גְּדוֹלִים מִן
הַשְּׂגִיאוֹת: הֲלֹא עַד הֵיכָן מַגִּיעַ חֲכָמְתִּי,
וְעַתָּה יִדְהַמֵּן לִי שְׂגִיאוֹהָ!

כל אדם יכול לטעות לפעמים

החכם לא יכל להירגע לעצמו
מהשגיאות שהוא עשה, ותמיד הוא
חיפש בעצמו שלימות, הוא אחז, שלפי
גודל חוכמתו והצלחתו כבר לא נאה לו
שהוא יעשה טעויות.

אבל כל הייסורים והמרירות שלו
נגרמו לו מהחכמה והפילוסופיה שלו, כי
האמת היא, אדם הוא רק אדם, כל אחד
יכול לעשות פעם טעויות, כל אחד יכול
להיכשל, הוא לא נהיה בלתי מוכשר,
הוא לא נהיה בלתי מוצלח, אם הוא
עושה פעם טעות או נכשל פעם.

אדם חכם שמח כל פעם שהוא כן
מצליח, ומסתכל תמיד על הצד הטוב,
'ברוך השם עכשיו כן הצלחתי, ולעומתו
הטיפש מסתכל תמיד על הצד הרע,
ותמיד הוא הולך עם רגשות אשם
מהפעמים הבודדות שהוא לא הצליח,